Tekmeria

Vol 10 (2011)

γεγενῆσθαι. μνησέται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκο-
λουθῶν περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν οὐδέν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων
περικοπαί. ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ • ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ
CENTRE DE RECHERCHE DE L'ANTIQUITE GRECQUE ET ROMAINE
FONDATION NATIONALE DE LA RECHERCHE SCIENTIFIQUE τινες πρότερον ἄπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ
οἴνου γεγενημένοι, οὗτοι καὶ τοῖς τεκμηρίοις ἐπηγιώντο. καὶ
αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι
ἐμποδῶν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προσεσθάναι,
καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγά-
λυνον καὶ ἐβόων ἐπὶ δήμῳ, ὡς ταλῦσαι τὰ τε μυστικά καὶ
ἡ τῶν Ἑρμῶν τὴν ἐκείνου ἐπὶ αὐτῶν εἰρηστικήν. οἱ αὖτε
μετ' ἐκείνου ἐπράχθη, ἐπιλεγόντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ
ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. ὁ δ' ἔν τε
τῷ παρόντι ΣΥΜΒΟΛΑΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ • CONTRIBUTIONS TO THE HISTORY OF THE GREEK
AND ROMAN WORLD • CONTRIBUTION A L'HISTOIRE DU
MONDE GREC ET ROMAIN • BEITRÄGE ZUR GESCHICHTE
DER GRIECHISCHEN UND RÖMISCHEN WELT καὶ ἐτοιμῶς ἦν
πρὶν ἐκπλεῖν ἐκείνου, ὡς αὐτὸς ἀσμένως ἦν (ἥδη
γὰρ καὶ τὰ τῆς παρασκευῆς ἐπεπορίστω), καὶ εἰ μὲν τούτων
τι εἴργαστο, δίκην δοῦναι, εἰ δ' ἀπολυθείη, ἄρχειν. καὶ
ἐπεμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὸς ἀποδέχεσθαι,
ἀλλ' ἥδη ἀποκτείνειν, εἰ δ' αὖτε διαγνώσι, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ
10 τοσούτῳ στρατεύματι. οἱ δ' ἐχθροὶ δεδιότες τό τε στράτευμα
μὴ εὖνουν ἔχειν, ἦν ἥδη ἀγωνίζεσθαι, ὅ τε δήμος μὴ μαλα-
κίζεται θεραπεύων ὅτι δι' ἐκείνου οἱ τ' Ἀργεῖοι ξυνεστράτευον
καὶ τῶν Μαντινέων τινές, ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπενδον, ἄλλους
ρήτορας ἐνιέντες οἱ ἔλεγον νῦν μὲν πλεῖν αὐτὸν καὶ μὴ
κατασχεῖν τὸν πόλεμον. ΑΘΗΝΑ 2011
DIFFUSION DE BOCCARD - 11, RUE DE MEDICIS, 75006 PARIS οἱ αὖτε ἐπὶ αὐτῷ
ἀπόντος ποριεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγω-
νίσασθαι. καὶ ἔδοξε πλεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην.
Μετὰ δὲ ταῦτα θέρους μεσοῦντος ἤδη ἡ ἀναγωγὴ ἐγίνετο

Παρατηρήσεις σὲ δύο ἐπιγραφές ἀπὸ «τὰ περίχωρα τῶν Ἀβδήρων»

ΜΑΡΙΑ-ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ Γ. ΠΑΡΙΣΑΚΗ

doi: [10.12681/tekmeria.270](https://doi.org/10.12681/tekmeria.270)

To cite this article:

ΠΑΡΙΣΑΚΗ Μ.-Γ. Γ. (2011). Παρατηρήσεις σὲ δύο ἐπιγραφές ἀπὸ «τὰ περίχωρα τῶν Ἀβδήρων». *Tekmeria*, 10, 91-101. <https://doi.org/10.12681/tekmeria.270>

Παρατηρήσεις σὲ δύο ἐπιγραφὲς ἀπὸ «τὰ περὶχωρα τῶν Ἀβδήρων»

Σὲ μελέτη, ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο “Inscriptions latines de Macédoine” καὶ δημοσιεύθηκε στὸ *Bulletin de Correspondance Hellénique (BCH)* τοῦ 1884, ὁ Salomon Reinach παρουσίασε ἐννέα συνολικὰ ἐπιγραφές, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπτὰ εἶχε ἐντοπίσει δύο χρόνια ἐνωρίτερα κατὰ τὴ διάρκεια ταξιδιοῦ του στὴ Θάσο καὶ τοὺς Φιλίππους.¹ Στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου προσέθεσε δύο ἀκόμη λατινικὲς ἐπιγραφές ὡς προερχόμενες ἀπὸ τὴ θέση Katzi-Davan «στὰ περὶχωρα τῶν Ἀβδήρων» (*BCH* 8, 1884, 49: “aux environs d’Abdère”), τὶς ὁποῖες, ὅπως σαφῶς σημειώνει, γνώριζε μόνο ἀπὸ ἔκτυπα ποὺ τοῦ εἶχε ἀποστείλει συνεργάτης τῶν Γάλλων ὀνόματι Χατζηθωμᾶς. Ἀπὸ τὴ σύντομη ἀναφορὰ τοῦ Reinach σχετικὰ μὲ τὸ χρόνο καὶ τὸν τόπο εὐρέσεως τῶν δύο μνημείων καθίσταται προφανὲς πῶς –τοῦλάχιστον μέχρι τὴν ἐποχὴ δημοσιεύσεως τοῦ ἄρθρου– ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ ἐξετάσει τοὺς λίθους· ὅσον ἀφορᾷ στὸ τουρκικὸ τοπωνύμιό μάλιστα, μπορούμε νὰ ὑποθέσουμε πῶς αὐτὸ ἀναγραφόταν στὸ συνοδευτικὸ τῶν ἐκτύπων σημείωμα.

Γιὰ τὴν πρώτη ἀπὸ τὸ Katzi-Davan ἐπιγραφὴ² ὁ Reinach ἀναφέρει μόνο τὸ ὕψος τοῦ μνημείου (0,30 μ.) καὶ τῶν γραμμάτων (στίχ. 1: 0,09, στίχ. 2: 0,07 καὶ στίχ. 3: 0,04), χωρὶς καμμία περαιτέρω πληροφορία γιὰ τὴ μορφή τοῦ λίθου, τὶς διαστάσεις ἢ τὸ ὕλικό· ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο ἡ ἐπιγραφὴ ἐντάσσεται στὴν κατηγορία τῶν ἐπιτυμβίων, ἀφοῦ μνημονεύει τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ Ἀριστοκρίτου καὶ τὴ φροντίδα κατασκευῆς τοῦ μνημείου ἀπὸ τὴ μητέρα του:

*Uttiedia Cle-
opatra Aristocrit(o)
fil(io), m(ensium) V, d(ierum) V, h(ic) s(ito) f(aciendum) c(uravit).*

1. Βλ. S. Reinach, *BCH* 8 (1884) 47-50.

2. Βλ. Reinach, *ὁ.π.* 49, ἄρ. 8.

Τὸ κείμενο ἐπαναλήφθηκε ὡς ἔχει καὶ σὲ μεταγενέστερες δημοσιεύσεις, μὲ μία μόνο μικρὴ ἀπόκλιση στὸ τέλος τοῦ δευτέρου στίχου.³ Οἱ δημοσιεύσεις αὐτὲς στηρίχθηκαν στὸ ἔκτυπο καὶ τὶς πληροφορίες τοῦ πρώτου ἐκδότου καὶ εἶναι σαφὲς ἀπὸ τὶς σύντομες ἀναφορὲς τους πὼς σὲ καμμία περίπτωσι δὲν ἐπιδιώχθηκε ὁ ἐντοπισμὸς καὶ ὁ ἔλεγχος τοῦ λίθου· ἔκτοτε ἡ τύχη του ἀγνοεῖται.

Ὁ δεύτερος προερχόμενος ἀπὸ τὴν ἴδια θέσις λίθος σώζει τὸ κείμενο μιᾶς διγλώσσης ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς τῶν μελῶν ἐνὸς θιάσου καὶ τοῦ ἱερέα τους Ποπιλλίου Ζειπᾶ πρὸς τὸν Ἥρωα Αὐλωνεῖτη. Ὁ Reinach σημείωσε τὸ ὕψος (0,22 μ.) καὶ τὸ μῆκος (0,97) τοῦ μνημείου,⁴ καθὼς καὶ τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων τοῦ δευτέρου (λατινικοῦ) στίχου (0,04), ἐνῶ ἐπεσήμανε καὶ τὴν ὑπαρξὴ συμπίλημάτων:

Ἦρωι Αὐλωνεῖτη θυσιασταὶ περὶ ἱερέα Ποπ(ι)λλιον Ζειπᾶν
Heroi Aulonite cultores sub sacerdotē Popil(lio) Zip[al].

Οἱ μεταγενέστεροι σχολιαστὲς ἐπανελάβαν καὶ πάλι τὸ κείμενο ὡς ἔχει, μὲ βάρσι τὸ ὑπάρχον ἔκτυπο,⁵ ἐνῶ σὲ καμμία περίπτωσι δὲν φαίνεται νὰ ἐπιχειρήθηκε ἡ ἀναζήτησι καὶ ἡ ἐπὶ τόπου ἐξέτασι τοῦ λίθου.

Νέα δεδομένα προσέφερε στὴν ἔρευνα ἡ ἀνεύρεσι τὸ 1937 καὶ δημοσίευσι λίγους μῆνες ἀργότερα μιᾶς ἀκόμη λατινικῆς ἐπιγραφῆς, τὸ κείμενο τῆς ὁποίας ἐμφανίζεται πανομοιότυπο μὲ τὸ δεύτερο στίχο τῆς διγλώσσης ἐπιγραφῆς τοῦ Reinach.⁶ Ὁ λίθος ἐντοπίσθηκε στὴν οἰκίᾳ τοῦ Ἀναστασίου Κεντουκιάδου τῆς

3. *CIL* III Suppl. 7379 (βάσει τοῦ ἐκτύπου ποὺ ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Reinach)· Th. Mommsen, *EphemEpigr* 5 (1884) 1437· A. Dumont καὶ Th. Homolle, *Mélanges d'Archéologie et d'Épigraphie* (Παρίσι 1892) 442, ἀρ. 110(b2). Ἡ μόνη διαφοροποίηση τῶν δημοσιεύσεων αὐτῶν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἔγκειται στὴ σημείωσι τοῦ τελευταίου γράμματος τοῦ ὀνόματος τοῦ παιδιοῦ στὸ τέλος τοῦ δευτέρου στίχου ἐκτὸς παρενθέσεως, προφανῶς κατόπιν ἐξετάσεως τοῦ ὑπάρχοντος ἐκτύπου.

4. Reinach, *ὁ.π.* 49-50, ἀρ. 9.

5. *CIL* III Suppl. 7378 καὶ 14207(1)· Th. Mommsen, *EphemEpigr* 5 (1884) 1436· Dumont καὶ Homolle, *ὁ.π.* (σημ. 3) 442, ἀρ. 110(b1)· *IGRR* I 832 καὶ Dessau, *ILS* 4067. Πρβλ. Γ. Μπακαλάκης, «Παρανέστιοι Ἀρχαιοῦτες», *Θρακικά* 8 (1937) 20-21 (*BullÉpigr* 1939, 188) γιὰ σύντομες ἀναφορὲς ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο τῆς ἴδιας ἐπιγραφῆς. Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸ *CIL*, τὸ *cognomen* στὸ στίχ. 1 χαράχθηκε καθέτως πρὸς τὸν ὑπόλοιπο στίχο, ἐπάνω ἀπὸ τὴν τελευταία συλλαβὴ τοῦ ὀνόματος γένους· στὸ τέλος τοῦ ἐπόμενου στίχου ὁ Cagnat δίνει τὴν ἀνάγνωσι *Zep[al]*. Σημειώνεται, τέλος, πὼς σὲ ὅλες τὶς μέχρι τώρα δημοσιεύσεις τὸ *cognomen* στὸν ἐλληνικὸ στίχο ἀποδίδεται μὲ τονισμό στὴν ἀραλήγουσα (*Ζεῖπαν*).

6. Βλ. Γ. Μπακαλάκης, *ὁ.π.* (σημ. 5), 20-21, ἀρ. 3, εἰκ. 3 (*BullÉpigr* 1939, 188).

κοινότητας Παραδείσου (δήμος Χρυσουπόλεως του νομού Καβάλας, πρώην Indzes), όπου είχε χρησιμοποιηθεί ως κατώφλι. Ο εκδότης της επιγραφής Γεώργιος Μπακαλάκης, που άμέσως επεσήμανε την απόλυτη ομοιότητα των δύο κειμένων, εξέφρασε την άποψη πως και οι δύο επιγραφές προέρχονταν από κάποιο ιερό του Ήρωος Αύλωνείτου (βλ. σελ. 98-99) που κατά πάσαν πιθανότητα θα έπρεπε να αναζητηθεί στην περιοχή του Παραδείσου. Ο Μπακαλάκης έδωσε λεπτομερή περιγραφή του λίθου, ενώ σημείωσε τις μέγιστες σωζόμενες διαστάσεις του (0,06 X 1,00 X 0,69) καθώς και το ύψος των γραμμάτων (0,04):

Heroi Aulonite cultores sub sacerdot(e) Popil(lio) Zipa.

Και της τρίτης αυτής επιγραφής τα ἔχνη ἔχουν πλέον χαθεί.

Οι έργασίες για τη δημοσίευση του συντάγματος των ελληνικών και λατινικών επιγραφών της Θράκης του Αἰγαίου, που ολοκλήρωσε το 2005 το Κέντρο Ἑλληνικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς Ἀρχαιότητος (Κ.Ε.Ρ.Α.) του Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἑρευνῶν (Ε.Ι.Ε.) σὲ συνεργασία μετὰ τὴν ἸΘ' Ἐφορεία Προϊστορικῶν καὶ Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων Κομοτηνῆς,⁷ ἔδωσαν τὴ δυνατότητα –πέρα ἀπὸ τὴν ἀναζήτηση τῶν ἰδίων τῶν λίθων, ποὺ ἀπέβη ἄκαρπη– γιὰ μία πιὸ προσεκτικὴ ἐξέταση τῶν διαθέσιμων δεδομένων καὶ κυρίως γιὰ μία συγκριτικὴ θεώρηση μετὰ τὸ σύνολο τοῦ σωζόμενου στὴν εὐρύτερη περιοχή ἐπιγραφικοῦ ὕλικου. Στηριζόμενοι στίς παρατηρήσεις αὐτὲς μπορούμε σήμερα νὰ προτείνουμε –μετὰ τὴν ἐπιφύλαξη ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἀπώλεια τῶν μνημείων ἀλλὰ καὶ οἱ περιορισμένες πληροφορίες ποὺ διαθέτουμε γιὰ αὐτά– πὼς ἡ δευτέρη ἐπιγραφή τοῦ Reinach ταυτίζεται μετὰ τὴν ἐπιγραφή ποὺ ἐνετόπισε λίγα χρόνια ἀργότερα ὁ Μπακαλάκης καὶ πὼς οἱ δύο ἐπιγραφὲς ποὺ δημοσίευσε ὁ Γάλλος ἀρχαιολόγος ὡς προερχόμενες ἀπὸ τὴ θέση Katzi-Davan πρέπει νὰ συσχετισθοῦν ὅχι μετὰ τὴν ἀρχαία πόλη τῶν Ἀβδήρων ἢ τὴ χώρα τους, ὅπως πρότεινε ὁ ἴδιος καὶ ἐπανελάβαν στὴ συνέχεια πολλοὶ μελετητές, ἀλλὰ εἴτε μετὰ τὴν εὐρισκόμενη λίγγο βορειότερα στοὺς πρόποδες τῆς Ροδόπης καὶ κοντὰ στὸ Νέστο ποταμὸ ρωμαϊκὴ πόλη τῆς Τοπίρου ἢ –ἄποψη ποὺ φαίνεται ἀκόμη πιὸ ἰσχυρὴ κατὰ τὴν ἄποψή μας γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναλύονται ἀμέσως παρακάτω– μετὰ κάποια ἀπὸ τίς θέσεις τῆς χώρας τῶν Φιλίππων. Πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ ὁδηγοῦν οἱ ἀκόλουθες παρατηρήσεις:

Ι. Ἡ ἀπόλυτη ταύτιση τοῦ λατινικοῦ κειμένου τοῦ Μπακαλάκη μετὰ τὸ

7. Βλ. Λουῖζα Δ. Λουκοπούλου, Ἀντιγόνη Ζουρντζή, Μαρία Γαβριέλλα Παρισάκη καὶ Σελήνη Ψωμά, *Ἐπιγραφὲς τῆς Θράκης τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστον καὶ Ἐβρου (Νομοὶ Ξάνθης, Ροδόπης καὶ Ἐβρου)*, (Ἀθῆναι 2005), στὸ ἐξῆς *IThrAeg.*

δεύτερο στίχο της δίγλωσσης επιγραφής του Reinach, συνάδει με την ταύτιση των παραδιδόμενων διαστάσεων, τόσο για το ύψος των γραμμάτων όσο και για το μήκος των δύο πλακών· πράγματι, το ύψος των γραμμάτων αναφέρεται και στις δύο περιπτώσεις ως 0,04 μ. για το λατινικό στίχο, ενώ το μήκος παραδίδεται ως 0,97 από τον Reinach και 1 μ. από τον Μπακαλάκη.⁸ Τὴν ὁμοιότητα αὐτὴ ἔρχεται νὰ ἐνισχύσει καὶ ἡ προσεκτικὴ ἀνάγνωση τῆς περιγραφῆς ποὺ δίνει ὁ Μπακαλάκης γιὰ τὴν εὐρεθεῖσα στὸν Παράδεισο ἐπιγραφὴ· συγκεκριμένα, ὅπως σημειώνει ὁ ἴδιος, «τό πρόσθιον πάχος τῆς πλακὸς, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφὴ, εἰς ἀπόστασιν 0,17 ἀπὸ τῶν γωνιῶν τῆς ἐλαττοῦται κατὰ 0,02 μ. εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωνται εἰς τὰ ἄκρα τῆς δύο πόδια. Ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τῆς πλακὸς εἶναι τριμμένη ἐκ τῆς σημερινῆς χρήσεώς της». ⁹ Ἡ διαμόρφωση αὐτὴ ὀφείλεται ἀσφαλῶς σὲ μεταγενέστερη, δεύτερη τοῦλάχιστον, χρῆση τοῦ λίθου καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῆς ἀποκλίσεως ἀνάμεσα στὸ ὕψος τοῦ μνημείου ποὺ ἀναφέρει ὁ Reinach (0,22) καὶ αὐτὸ τοῦ Μπακαλάκη (0,06). Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ πρέπει νὰ δεχθοῦμε πῶς στὸ χρονικὸ διάστημα μεταξὺ 1884 (ἔκτυπο τοῦ Χατζηθωμᾶ) καὶ 1937 (εὔρημα τοῦ Μπακαλάκη) ὁ λίθος ὅχι μόνον μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸ Katzi-Davan ἀλλὰ καὶ διαμορφώθηκε καταλλήλως, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθεῖ ὡς οἰκοδομικὸ ὑλικὸ στὴν οἰκία Κεντουκιάδου· συγκεκριμένα, ἀποξέσθη καὶ ἡ ἄνω ὀριζόντια ἐπιφάνεια τοῦ λίθου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐλαττωθεῖ τὸ ὕψος τοῦ μνημείου καὶ νὰ καταστραφεῖ ὁ χώρος ὅπου βρισκόταν χαραγμένος ὁ πρῶτος, ἐλληνικὸς στίχος τῆς ἐπιγραφῆς. Ἄν ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἀληθεύει, τότε ὁ τόπος εὐρέσεως ποὺ σημειώνει ὁ Μπακαλάκης ὀφείλεται σὲ νεώτερη τοῦ 1884 μετακίνησιν τοῦ λίθου.

II. Ἀλλὰ καὶ ἡ θέσις ἀνευρέσεως τῶν δύο ἐπιγραφῶν τοῦ Reinach δημιουργεῖ ὀρισμένους προβληματισμούς. Κατὰ τὸ Γάλλο ἐκδότῃ, ἡ θέσις Katzi-Davan –παραδιδόμενη ὡς Katzi-Daran ἀπὸ τοὺς Mommsen καὶ Dumont-Homolle ἀλλὰ καὶ Katri-Daran ἀπὸ τὸν Μπακαλάκη– βρισκόταν στὰ περὶχωρα τῶν Ἀβδήρων· ἀλλὰ ὁ συσχετισμὸς τοῦ τοπωνυμίου μὲ τὰ εὐρισκόμενα κοντὰ στὸ ἀκρωτήριο Μπουλούστρα ἀρχαῖα κατάλοιπα ἦταν, κατὰ τὴν ἐποχὴ συγγραφῆς τοῦ ἄρθρου, ἀναπόδραστος, ἀφοῦ τὰ κατάλοιπα αὐτὰ ἀντιπροσώπευαν τὴ μόνον γνωστὴ ἀρχαιολογικὴ θέσις τῆς εὐρύτερης περιοχῆς.¹⁰ Πράγματι, στὸ ἄρθρο τοῦ

8. Τὸ βάθος (0,69 κατὰ τὸν Μπακαλάκη) δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Reinach.

9. Βλ. Μπακαλάκης, *ὁ.π.* (σημ. 5), 20· βλ. καὶ τὴν εἰκ. 3, ποὺ συνοδεύει τὸ κείμενο.

10. Ἡ ταύτισις τῶν Ἀβδήρων προτάθηκε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἄρθρο τοῦ W. Regel περίπου στὰ χρόνια τῆς συγγραφῆς τοῦ ἄρθρου τοῦ Reinach (βλ. W. Regel, "Abdera", *AM*

1937 ὁ Μπακαλάκης –ἄριστος γνώστης τῆς τοπογραφίας τῆς Θράκης τοῦ Αἰγίου– σημείωνε πὼς κατὰ τὸν Reinach οἱ ἐπιγραφές εἶχαν βρεθεῖ «ἐν τινι τοποθεσίᾳ παρὰ τὰ ᾽Αβδηρα», ἀλλὰ πὼς τὸ τουρκικὸ τοπωνύμιον Katri-Daran βρισκόταν σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Παρὰ τὶς προσπάθειές μας, τὸ τοπωνύμιον δὲ στάθηκε δυνατό νὰ ἐντοπισθεῖ σὲ κανένα σημεῖον κατὰ μῆκος τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἀπὸ τὴν ἔξοδο τῶν Στενῶν ἕως τὶς ἐκβολές του, γεγονὸς ποὺ μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ὑποθέσουμε πιθανὴ μετονομασία ἢ ἀπώλεια κάθε σχετικῆς πληροφορίας.¹¹ Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὸν ἐντοπισμὸ τοῦ τουρκικοῦ τοπωνυμίου καί, ἐπομένως, χωρὶς τὴ γνώση τῆς ἀκριβοῦς θέσεως ὅπου ἀνευρέθησαν οἱ δύο ἐπιγραφές τοῦ Reinach –στὴν ἀνατολικὴ ἢ ἴσως στὴ δυτικὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ;–, ἄκρως πιθανὴ ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ἄποψή μας ἡ ὑπόθεση πὼς ἡ παρουσία τους καὶ στὸ πρῶτον αὐτὸ σημεῖον ἦταν ἀποτέλεσμα προγενέστερης μετακίνησής. Γιατὶ σήμερον ποὺ ὁ ἀρχαιολογικὸς χάρτης τῆς περιοχῆς εἶναι πληρέστερα γνωστός, δὲ φαίνεται νὰ ἔχει ἐντοπισθεῖ ἀρχαία θέσις στὰ περὶχωρα τῆς Τοπεύρου ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸ τοπωνύμιον τοῦ Reinach· ἀντιθέτως, εἶναι εὐρύτερα ἀποδεκτὸ πὼς ἐπιγραφές προερχόμενες ἀπὸ τὰ γύρω χωριά –ὅπως τῆς Κοσμητῆς, τοῦ Κύρνου καὶ τοῦ Ὀλβίου– ὀφείλουν τὴν παρουσία τους ἐκεῖ σὲ μετακίνησιν ἀπὸ τὸν ἀρχαιολογικὸν χώρον τοῦ Παραδείσου.¹²

III. Σὲ ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις ὀδηγεῖ καὶ ἡ μελέτη τῶν ὀνοματο-

12, 1887, 161-67), ἂν καὶ ἡ θέσις ἦταν γνωστὴ ἀπὸ παλαιότερα· ἀντιθέτως, ἡ ταύτιση τῆς Τοπεύρου –τῆς δευτέρας ἀξιόλογης ἀρχαιολογικῆς θέσεως τῆς περιοχῆς– μὲ τὰ κατάλοιπα στὴν θέσις Πετρωτὰ τῆς κοινότητος Παραδείσου προτάθηκε μόλις τὸ 1955 ἀπὸ τὸν Δημήτριον Λαζαρίδην (βλ. Δ. Λαζαρίδης, «Κατάλογος στρατηγῶν Θράκης», *AE* 1953-1954 [1955] 244). Γιὰ τὴν σταδιακὴ ἀποκάλυψιν τῶν ἀρχαίων καταλοίπων στὶς θέσεις αὐτὲς καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ταυτίσεώς τους, βλ. συνοπτικὰ *IThrAeg* σελ. 175 (᾽Αβδηρα) καὶ 261 (Τόπειρος).

11. Βλ. Μπακαλάκης, ὁ.π. (σημ. 5), 21. Γιὰ τὴν προσπάθειαν ἐντοπισμοῦ τοῦ τοπωνυμίου, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλα θέματα ποὺ θίγονται στὸ ἄρθρον αὐτό, ἰδιαίτερα πολὺτιμη ὑπῆρξε ἡ βοήθεια τῆς Ντίνας Καλλιντζῆ (Ἐφορεία Προϊστορικῶν καὶ Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων Ξάνθης) καὶ τῆς Χάϊδως Κουκούλη-Χρυσανθάκη (πρ. ᾽Εφορος Προϊστορικῶν καὶ Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων Καβάλας), τὶς ὁποῖες θερμὰ εὐχαριστῶ· εὐχαριστίες ὀφείλονται καὶ στοὺς Πηγεὶ Καλογεράκου (Διεύθυνση Ἱστορίας Στρατοῦ) καὶ Δημήτρην Δημητρόπουλον (Ἰνστιτούτον Νεοελληνικῶν Ἑρευνῶν/Ε.Ι.Ε.) ποὺ μοιράστηκαν μαζί μου τὶς γνώσεις τους στὴν ἀναζήτησιν παλαιῶν μικροτοπωνυμίων. Γιὰ τὶς μετονομασίας στὴν Θράκην τοῦ Αἰγίου, βλ. τὸ ἄρθρον τοῦ Μ. Κοκολάκη, «Τὸ γεράκι καὶ ὁ σκαντζόχοιρος: Ἡ διοικητικὴ ὀνοματοθεσία τῆς ἐλληνικῆς Θράκης», *Θράκη. Ἱστορικὲς καὶ Γεωγραφικὲς Προσεγγίσεις* (Ε.Ι.Ε.-Ἀθήνα 2000) 197-204.

12. Βλ. *IThrAeg*, σελ. 277.

λογικῶν στοιχείων ποὺ περιέχονται στὶς δύο ἐπιγραφές. Τὸ ἀναφερόμενο στὴν ἐπιτύμβια ἐπιγραφή ρωμαϊκὸ γένος τῶν *Uttidii* φαίνεται πὼς παραδίδεται μίᾱ ἀκόμη φορὰ στὴν ἐλληνικὴ Ἀνατολή, καὶ συγκεκριμένα στὴν περιοχὴ τῶν Φιλίππων.¹³ Τὸ *gentilicium* σχολίασε ὁ Ο. Salomies, ὁ ὁποῖος ἐπέσήμανε τὴ σύνδεσή του μὲ τὶς κεντρικὲς κυρίως περιοχὲς τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου –καί, συγκεκριμένα, μὲ τὴν Umbria– ἐνῶ τὴν παρουσία του στὴν ἐλληνικὴ Ἀνατολὴ ἀπέδωσε στὴν ἐγκατάσταση ἐκεῖ Ἰταλικῶν ἐμπόρων.¹⁴ Ἀντιθέτως, στὴν ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή τοῦ Reinach αὐτὸ ποὺ ἐμφανίζει ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον δὲν εἶναι τόσο τὸ *nomen* τοῦ ἱερέως (*Popil(l)ius*) –ποὺ γνώρισε ἀξιόλογη ἐξάπλωση στὴν ἐλληνικὴ Ἀνατολὴ καὶ παραδίδεται κυρίως στὴ γειτονικὴ Μακεδονία ἀλλὰ καὶ στὴ Θράκη–¹⁵ ὅσο τὸ *cognomen* Ζειπᾶς, ποὺ ἐμφανίζει μίᾱ πολὺ χαρακτηριστικὴ γεωγραφικὴ κατανομή· πρῶγματι, ἡ σχεδὸν ἀποκλειστικὴ συγκέντρωσή του στὴ Χαλκιδική, τὴν ἀνατολικὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θάσο ἔχει ἤδη ἐπισημανθεῖ καὶ σχολιασθεῖ ἀπὸ τὴν ἔρευνα, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὸ ὄνομα ὑποκοριστικὴ μορφὴ τῶν ἐπίσης διαδεδομένων στὴν ἴδια περιοχὴ Ζε(ι)πύρων καὶ Ζ(ε)ίπυρος.¹⁶

13. Βλ. CIL III 7343 καὶ πρὸ πρόσφατα P. Pilhofer, *Philippi. Band II: Katalog der Inschriften von Philippi* (Τυβίγγη 2000) 459-63, ἀρ. 476 μὲ προγενέστερη βιβλιογραφία.

14. Βλ. Ο. Salomies, "Contacts between Italy, Macedonia and Asia Minor during the Principate", *Roman Onomastics in the Greek East. Social and Political aspects. Proceedings of the International Colloquium on Roman Onomastics, Athens 7-9 September 1993*, ed. A.D. Rizakis («Μελετήματα» 21· Ἀθήνα 1996) 121· βλ. καὶ Argyro Tatakī, *The Roman Presence in Macedonia. Evidence from Personal Names* («Μελετήματα» 46· Ἀθήνα 2006) 423.

15. Γιὰ τὴ Θράκη, βλ. Milena Minkova, *The Personal Names of the Latin Inscriptions in Bulgaria*, *Studien zur klassischen Philologie Bd. 118* (Φρανκφούρτη 2000) 78-79, μὲ τὰ παραδείγματα τῶν λατινικῶν ἐπιγραφῶν. Γιὰ τὴ Μακεδονία, βλ. Tatakī ὅ.π. (σημ. 14), 357-61 ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδίᾱς, *Macedonian Edessa. Prosopography and Onomasticon* («Μελετήματα» 18· Ἀθήνα 1994) 87, σημ. 41, *Ancient Beroea. Prosopography and Society* («Μελετήματα» 8· Ἀθήνα 1988) 444 καὶ "The nomina of Macedonia", *Roman Onomastics* ὅ.π. (σημ. 14), 107 καθὼς καὶ Salomies, ὅ.π. (σημ. 14), 115.

16. Γιὰ ἓνα σύντομο σχολιασμὸ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆ γεωγραφικῆς του ἐξάπλωσης, βλ. Fanoula Papazoglou, "Structures ethniques et sociales dans les régions centrales des Balkans à la lumière des études onomastiques", *Congr'Épigr VII* (Βουκουρέστι-Παρίσι 1979) 165 καὶ Louisa D. Loukopoulou καὶ M. B. Hatzopoulos, *Recherches sur les marches orientales des Téménides (Anthémonte-Kalindoia)*, IIe Partie («Μελετήματα» 11· Ἀθήνα 1996) 257-58. Γιὰ τὴν ἀπόδοση τοῦ ὀνόματος ὡς Ζειπᾶς, βλ. ἤδη Christiane Dunant καὶ J. Pouilloux, *Recherches sur l'histoire et les cultes de Thasos. II: De 196 avant J.-C. jusqu'à la fin de l'Antiquité* (Παρίσι 1958) 144-46 καί, κυρίως, O. Masson, "Notes d'onomastique chypriote: le nom *ki-li-ka-se* et les noms en -ās à Chypre", *Sybaris. Festschrift Hans Krahe zum 60. Geburtstag am 7. Februar 1958, dargebracht von Freunden, Schülern und Kollegen*

IV. Προβληματισμούς δημιουργεί και ἡ σπάνια γιὰ τὰ ἸΑβδηρα –ἀλλὰ καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴ Θράκη τοῦ Αἰγαίου– χρήση τῆς λατινικῆς γλώσσας, καὶ μάλιστα γιὰ πρόσωπα ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Στὸ σύνολο τῶν 500 περίπου ἐπιγραφῶν, ποὺ βρίσκονται συγκεντρωμένες στὸ *IThrAeg*, μόλις ἑννέα ἔχουν συνταχθεῖ στὴ λατινική, ἐνῶ δύο εἶναι δίγλωσσες (ποσοστὸ 2,2% ἐπὶ τοῦ συνόλου). Μὲ ἐξαίρεση ἓνα μιλιοδείκτη ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν Φερῶν τοῦ νομοῦ Ἐβρου, ποὺ χρονολογεῖται στὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ συγκεκριμένα στὸ διάστημα 59-63 μ.Χ., οἱ ὑπόλοιπες περιπτώσεις ἀφοροῦν σύντομες ἢ ἀποσπασματικά σωζόμενες ἐπιγραφές ἐπιτυμβίου ἢ ἀδιάγνωστου περιεχομένου.¹⁷ Στὶς περιπτώσεις ἐκείνες ὅπου τὸ κείμενο ἐπιτρέπει ἔστω καὶ κάποια γενικά συμπεράσματα γιὰ τὰ ἀναφερόμενα πρόσωπα, παρατηρεῖται πὼς πρόκειται γιὰ φορεῖς τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας καὶ πὼς σὲ καμμία περίπτωση τὸ *nomen gentilicium* δὲ συνδυάζεται μὲ *cognomen* ἑλληνικῆς ἢ θρακικῆς προελεύσεως· σὲ ὁρισμένες, μάλιστα, περιπτώσεις εἶναι προφανές πὼς πρόκειται γιὰ Ἰταλικούς (E72) ἢ ἴσως καὶ γιὰ ἀπελευθέρους. Ἡ παρατήρηση αὐτὴ στηρίζει τὴν ὑπόθεση πὼς ἡ χρήση τῆς λατινικῆς γλώσσας δὲ διαδόθηκε στοὺς γηγενεῖς πληθυσμούς τῆς Θράκης τοῦ Αἰγαίου. Στὶς ἐπιγραφές τοῦ Reinach καὶ τοῦ Μπακαλάκη, ἀντιθέτως, εἶναι σαφές πὼς τὰ ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἂν καὶ φορεῖς τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας, ἀνήκουν στὸ προγενέστερο τῆς ρωμαϊκῆς παρουσίας πληθυσμιακὸ ὑπόστρωμα τῆς περιοχῆς (ἑλληνικὸ ἢ θρακικὸ/προ-ελληνικὸ).¹⁸

(Wiesbaden 1958) 70, σμμ. 18 = OGS I 16· τὸ ὄνομα δὲν τονίζεται ἀπὸ τὸν D. Detschew, *Die thrakischen Sprachreste* (Βιέννη 1976²) 189-90, s.v. Ζιπας.

17. Βλ. *IThrAeg* E72 (ἐπιτύμβιο τοῦ Ἰταλικοῦ *L. Manneius L.f. Pollio*, βλ. καὶ Μαρία-Γαβριέλλα Παρισάκη, «Παλαιὰ καὶ νέα ἐπιγραφικὰ εὐρήματα ἀπὸ τὰ ἸΑβδηρα τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων», *Γ' Πανελλήνιο Συνέδριο Ἐπιγραφικῆς, Θεσσαλονίκη 19-21 Μαρτίου 2004* [ὑπὸ ἐκτύπωση]), E338-42 (ἀποσπασματικά σωζόμενες καὶ ἀβέβαιες ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενό τους ἐπιγραφές ἀπὸ τὴ Μαρώνεια), E432 (λατινικὸ ἐπιτύμβιο ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Ζώνης, ἢ ἀρχικὴ προέλευση τοῦ ὁποῖου παραμένει ἀβέβαιη), E453 (ὁ μιλιοδείκτης τῆς ἐποχῆς τοῦ Νέρωνος, γιὰ τὸν ὁποῖο βλ. καὶ F. Mottas, «Les voies de communication antiques de la Thrace Égéeenne». *Labor omnibus unum. Gerold Walser zum 70. Geburtstag dargebracht von Freunden, Kollegen und Schülern* [Στουτγάρδη 1989] 98-101, εἰκ. 1-2· πρβλ. *BullÉpigr* 1991, 1407) καὶ E493 (ἐπιτύμβιο ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Κομοτηνῆς), καθὼς καὶ τὶς δίγλωσσες E337 καὶ *E473 (ὁ ἀστερίσκος δηλώνει τὴν ἔλλειψη κάθε πληροφορίας ὡς πρὸς τὴν προέλευση τῆς ἐπιγραφῆς). Σημειώνεται πὼς μία πρώτη μαρτυρία γιὰ τὴν παρουσία Ἰταλικῶν στὰ ἸΑβδηρα τοῦ πρώτου μισοῦ τοῦ 2ου π.Χ. αἰ. προσφέρουν τὰ περίφημα τρία ψηφίσματα τῆς Σόφιας, βλ. *IThrAeg* E8-10 μὲ περαιτέρω βιβλιογραφία καὶ πρὸ πρόσφατα Π. Μ. Νίγδελς, *Ἐπιγραφικὰ Θεσσαλονίκεια. Συμβολὴ στὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Θεσσαλονίκης* (Θεσσαλονίκη 2006) 430-34, ἀρ. T17.

18. Τὰ ρωμαϊκὰ *nomina* ποὺ ἀπαντοῦν στὴ Θράκη τοῦ Αἰγαίου συνδυάζονται μὲ

V. Ίδιαίτερο ενδιαφέρον, τέλος, παρουσιάζει καὶ ἡ ἀναφορὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἡρώος Αὐλωνεΐτου, ποὺ μέχρι σήμερα μᾶς εἶναι μὲ βεβαιότητα γνωστὴ μόνο στὴν ἀνατολικὴ Μακεδονία. Τὸ 1969 ἐντοπίσθηκε καὶ στὴ συνέχεια ἐρευνήθηκε ἀνασκαφικὰ ἱερὸ στὴ θέση Τσακίλ Μπαῖρ κοντὰ στὸν οἰκισμό Κηπιὰ τῆς Ἐλευθερουπόλεως.¹⁹ Ἡ θέση τοῦ ἱεροῦ συνδέθηκε μὲ τὴν παρουσία φυσικοῦ αὐλῶνος, στενοῦ δηλαδὴ περάσματος ποὺ στὴ συγκεκριμένη περίπτωση ταυτίσθηκε μὲ τὴ δίοδο ποὺ διαμορφώνεται μεταξὺ τῶν νοτίων ὑπωρειῶν τοῦ Παγγαίου καὶ τῶν βορείων τοῦ Συμβόλου.²⁰ Ἡ λατρεία αὐτὴ φαίνεται πὼς κατεῖχε ξεχωριστὴ θέση στὸ θρησκευτικὸ βίο τῶν Φιλίππων, στὴ χώρα τῶν ὁποίων ἀνῆκε· ἡ μελέτῃ τῶν ἐπιγραφῶν μαρτυροῦν πὼς εἶχε ἀπήχηση σὲ ὅλα τὰ πληθυσμιακὰ στρώματα τῆς ἀποικίας, ἀνεξαρτήτου ἐθνολογικῆς προελεύσεως, ἐνῶ ἄκρως πιθανὴ θεωρεῖται καὶ ἡ ὑπαρξὴ ἱερῶν τῆς ἴδιας λατρείας σὲ ἄλλες θέσεις τοῦ *territorium* τῆς ἀποικίας.²¹ Ὡπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἐρμη-

cognomina ἑλληνικῆς, θρακικῆς καὶ ρωμαϊκῆς προελεύσεως, ἀλλὰ πάντα σὲ κείμενα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας· γιὰ μία συνθετικὴ παρουσίαση τῶν ρωμαϊκῶν ὀνομάτων τῆς περιοχῆς, βλ. πρόσφατα Maria-Gabriella Parissaki, *Prosopography and Onomasticon of Aegean Thrace* («Μελετήματα» 49· Ἀθῆνα 2007) 282-88.

19. Βλ. πρὸ πρόσφατα Γ. Ἀ. Πίκουλας, *Ἡ χώρα τῶν Πιέρων. Συμβολὴ στὴν τοπογραφία τῆς* (Ἀθῆνα 2001) 58-59, ἀρ. 13 καὶ εἰκ. 5 καὶ 9, ὅπου παρουσιάζεται συγκεντρωτικὰ ἡ σχετικὴ μὲ τὶς ἀνασκαφὲς βιβλιογραφία, καὶ 124-29, ἀρ. 16-28 γιὰ τὶς ἐπιγραφές. Βλ., ἐπίσης, P. Pilhofer, *Philippi. Bd. I: Die erste christliche Gemeinde Europas* (Wissenschaftliche Untersuchungen zum Neuen Testament; 87) (Τυβίγγη 1995) 92-100. Τὸ ἱερὸ λειτούργησε ἀπὸ τοὺς ὕστερους ἑλληνιστικοὺς χρόνους (ἀπὸ τὸ 2ο π.Χ. αἰ. κ.έ.) μέχρι καὶ τὸ τρίτο τέταρτο τοῦ 4ου μ.Χ. αἰ., ἀλλὰ ἡ μέγιστη ἀνάπτυξή του τοποθετεῖται στὸν 2ο μ.Χ. αἰ. (βλ. Χάϊδω Κουκούλη-Χρυσανθάκη, *AD* 40, 1985 [1990], 264 καὶ τῆς ἰδίας καὶ Δήμητρας Μαλαμίδου, «Τὸ ἱερὸ τοῦ Ἡρώα Αὐλωνεΐτη στὸ Παγγαῖο», *AEMΘ* 3 (1989) [Θεσσαλονίκη 1992] 559-60).

20. Βλ. Πίκουλας, ὁ.π. 207-208, ὅπου παρουσιάζονται καὶ παλαιότερες, ἐσφαλμένες ἀπόψεις γιὰ προσέλευση τοῦ ἐπιθέτου ἀπὸ πόλη γειτινιάζουσα ὀνόματι «Αὐλῶν». Βλ. καὶ Κουκούλη-Χρυσανθάκη καὶ Μαλαμίδου, *AEMΘ* 3 (1989) 553-54.

21. Βλ. Pilhofer, ὁ.π. (σημ. 19), 94 καὶ 96. Πλὴν τοῦ ἱεροῦ τῶν Κηπιῶν, ποὺ ἐκλαμβάνεται ὡς ὁ κύριος τόπος λατρείας, δύο ἀκόμη ἱερὰ ἀφιερωμένα στὸν Ἡρώα Αὐλωνεΐτη εἰκάζονται ἐντὸς τῆς χώρας τῶν Φιλίππων: ἓνα στὴν Κρηνίδα (πρώην Βιτάστα) στὰ δυτικὰ ὄρια τῆς ἐπικράτειας –ἀπὸ ὅπου προέρχεται ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή τοῦ 3ου μ.Χ. αἰ.– καὶ ἓνα μετὰξὺ τῶν χωριῶν Ἐπτάμυλος, Οἰνοῦσσα καὶ Νέο Σοῦλι – ὅπου ἀναφέρεται ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἐντοιχισμένη σὲ νερόμυλο, βλ. Δ. Κ. Σαμσάρης, *Ἐρευνες στὴν ἱστορία, τὴν τοπογραφία καὶ τὶς λατρεῖες τῶν ρωμαϊκῶν ἐπαρχιῶν Μακεδονίας καὶ Θράκης* (Θεσσαλονίκη 1984) 47-54. Τὴν ξεχωριστὴ θέση τῆς συγκεκριμένης λατρείας στὸ θρησκευτικὸ βίο τῶν Φιλίππων φαίνεται πὼς στηρίζει καὶ νόμισμα τῆς ρωμαϊκῆς ἀποικίας, ποὺ στὴν πρόσθια ὀψη ἀπεικονίζει μεταθανάτιο πορτραῖτο τοῦ

νείας του λατρευτικού επιθέτου, είναι σημαντικό να επισημανθεί πως σε όλοκληρη την περιοχή των Ἀβδήρων και της χώρας τους –όπως αυτή προσδιορίζεται σε όλες τις νεώτερες μελέτες– δεν υπάρχουν αὐλώνες, στενωποί ή διαβάσεις που θα μπορούσαν να εξηγήσουν την παρουσία ενός τέτοιου ιεροῦ. Περισσότερες πιθανότητες για την παρουσία μιᾶς τοποθεσίας ἀνάλογης με αὐτὴν τῶν Κηπιῶν ἐμφανίζει ἡ χώρα τῆς Τοπεύρου, ἀφοῦ στὰ βόρεια τῆς κοινότητας Παραδείσου καὶ τῆς γειτονικῆς τῶν Τοξοτῶν βρίσκεται ἡ νότια ἀπόληξη τῶν περὶφημων «Στενῶν τοῦ Νέστου», τὰ ὁποῖα διατρέχει σήμερα ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Κομοτηνῆς-Σταυρουπόλεως, ἐνῶ στὴν εὐρύτερη περιοχή τοῦ Παραδείσου καὶ ἐπὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ τοποθετοῦνται ἐνίοτε καὶ τὰ «Στενὰ τῶν Σαπαίων», μία φυσικὴ διάβαση ποὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἀππιανὸ κατὰ τὴν περιγραφὴ τῶν κινήσεων τῶν στρατευμάτων τοῦ Κασσίου καὶ τοῦ Βρούτου πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη τῶν Φιλίππων τὸ 42 π.Χ.²²

Ἡ δημοσίευση ἀπὸ τὸν Reinach τῶν δύο ἐπιγραφῶν σὲ ἄρθρο μὲ κείμενα προερχόμενα ἀπὸ τὰ ἐδάφη δυτικὰ τοῦ Νέστου, ἡ πιθανὴ σύνδεση τῶν προσώπων ποὺ ἀναφέρονται σὲ αὐτὰ μὲ τὸ ὀνομαστικὸ τῶν Φιλίππων καὶ γενικότερα τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ἡ σχέση τῆς συγκεκριμένης ἀποικίας μὲ τὴ λατρεία τοῦ Ἡρώος Αὐλωνεῖτου καί, τέλος, ἡ σπάνια γιὰ τὴ Θράκη τοῦ Αἰγαίου χρῆση τῆς λατινικῆς καὶ μάλιστα γιὰ ἄτομα μὴ ρωμαϊκῆς προελεύσεως, ὅλα συνηγοροῦν –ἀν ὅχι ἀπὸ μόνα τους, πάντως συνδυαστικά– στὴν ἀποδυνάμωση τῆς καθιερωμένης μέχρι σήμερα καὶ συχνὰ ἐπαναλαμβανόμενης ἀπόδοσης τῶν δύο ἐπιγραφῶν τοῦ Reinach στὰ Ἀβδηρα καὶ καθιστοῦν πιθανότερη τὴ σύνδεσή τους μὲ τὴν Τόπειρο καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχή τους ἢ, ἀκόμη πε-

Αὐγούστου θεοποιημένου καὶ στὴν ὀπισθία ἐπιπιπὴ μορφή μὲ τὴν ἐπιγραφὴ HEROI AULONITE, βλ. Pilhofer ὁ.π. 97. Ἡ συνήθεια Ἡρώος Αὐλωνίτου, τέλος, ἀναφέρεται καὶ σὲ ἐπιτύμβια ἐπιγραφὴ τοῦ 159-160 μ.Χ. ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, βλ. *AI* 24 (1969) [1970] *Χρονικά* 300-301, πίν. 311γ καὶ *Bull'Épigr* 1987, 680 καὶ G. Horsley (ἐκδ.), *New Documents Illustrating Early Christianity. A Review of the Greek Inscriptions and Papyri published in 1979* (Macquire 1987), τόμ. IV 215.

22. Γιὰ τὰ στενὰ τοῦ Νέστου, βλ. St. Casson, *Macedonia, Thrace and Illyria. Their relations to Greece from the earliest times down to the time of Philip, son of Amyntas* (Λονδίνο 1926) 9, εἰκ. 6. Γιὰ τὰ «Στενὰ τῶν Σαπαίων», βλ. Ἀππιαν., *Ρωμαϊκῶν Ἐμφυλίων* 4.11.86-13.105· κατὰ τὴν ἀποψή μας, τὰ στενὰ αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν δυτικότερα τοῦ Νέστου καί, ἐπομένως, ἀρκετὰ πρὸ μακριὰ ἀπὸ τὴ θέσις ἀνευρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Μπακαλάκη, βλ. Μαρία-Γαβριέλλα Παρισάκη, «Τὰ στενὰ τῶν Κορπίλων καὶ τῶν Σαπαίων. Ἡ ἐπανεξέταση ἐνὸς τοπογραφικοῦ προβλήματος», *HOPOS* 14-16 (2000-2003) 345-62, ὅπου καὶ ἡ προγενέστερη βιβλιογραφία.

ρισσότερο κατά την άποψή μας, με κάποια από τις θέσεις της χώρας των Φιλίππων.²³ Τò τοπωνύμιο Katzi-Davan θά πρέπει νά αναζητηθεῖ εἴτε κοντὰ στὸν ἀρχαιολογικὸ χώρο τοῦ Παραδείσου –όπότε στὴν περίπτωση αὐτὴ ἡ μετακίνηση τοῦ λίθου ποὺ ἔλαβε χώρα ἀνάμεσα στὴν ἀναφορὰ τοῦ Reinach τὸ 1884 καὶ τοῦ Μπακαλάκη τὸ 1937 ὑπῆρξε μικρὴ– εἴτε δυτικότερα, σὲ κάποια περιοχὴ πέρα ἀπὸ τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ποὺ θά μπορούσε νά σχετίζεται μετὸ τὸν χώρο τῆς ρωμαϊκῆς ἀποικίας. Ἄν ἡ ἀπόδοση αὐτὴ ἀληθεύει, τότε ἡ ἔρευνα θά πρέπει νά ἐπανεξετάσει ὅλες τὶς ἀπόψεις ποὺ ἐκφράστηκαν κατὰ καιροὺς γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῆς συγκεκριμένης λατρείας σὲ περιοχὲς ἐκτὸς τῆς χώρας τῶν Φιλίππων καὶ τῆς Μακεδονίας, ὅταν αὐτὲς στηρίζονται στὴν ἀνέυρεση μεμονομένων ἐπιγραφῶν.²⁴

23. Γιὰ τὴν ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ θά μπορούσε νά ὑποτεθεῖ προέλευση ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῶν Κηπιῶν ἢ κάποιο ἄλλο ἀπὸ τὰ ἱερὰ τῆς συγκεκριμένης λατρείας, ποὺ ἀναφέρθηκαν πρὸ πάντων (βλ. σημ. 21). Ἡ ἀναφορὰ τῶν θυσιαστῶν στὴ δευτέρῃ ἐπιγραφῇ τοῦ Reinach παραπέμπει στὶς τελετουργικὲς θυσίες καὶ στὰ συμπόσια, ἢ παρουσία τῶν ὁποίων εἰκάζεται καὶ στὸ ἱερὸ τῶν Κηπιῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματος τοῦ ἀνευρεθέντος κτηρίου καὶ τῶν κεραμεικῶν εὐρημάτων, βλ. Χάϊδω Κουκούλη-Χρυσανθάκη καὶ Δήμητρα Μαλαμίδου, «Τὸ ἱερὸ τοῦ Ἡρώα Αὐλωνεῖτη στὸ Παγγαῖο (II)», *AEMΘ* 4 (1990) [Θεσσαλονίκη 1993] 505-506. Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρὰ σημειώνεται πὺς στὴ συγκεκριμένη ἐπιγραφὴ ὁ Ποπίλλιος Ζειπᾶς ρητῶς ἀναφέρεται ὡς ἱερεὺς, λειτουργήμα ποὺ κατὰ τὸν Pilhofer δὲν ἀπαντᾷ στὶς προερχόμενες ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῶν Κηπιῶν ἐπιγραφές (Pilhofer, ὁ.π. [σημ. 19], 100: “Die weitaus häufigste Funktion im Kult des Thrakischen Reiters ist somit die des ἱερέως; diese ist in den bisher publizierten Inschriften aus Kipia nicht bezeugt”). Στὴν περίπτωση αὐτὴ θά πρέπει νά δεχθοῦμε προέλευση ἀπὸ κάποιο ἄλλο ἱερὸ τῆς ἴδιας λατρείας ἢ ἐπανεξέταση τῆς ἀποψῆς αὐτῆς.

24. Βλ. π.χ. Χάϊδω Κουκούλη-Χρυσανθάκη, *ΑΔ* 38 (1983) [1989] Β' 2, σελ. 322 καὶ Pilhofer, ὁ.π. (σημ. 19), 96, σημ. 14. Πλὴν τῆς ἐπιγραφῆς Ἀβδήρων/Τοπεύρου καὶ ὅσων προέρχονται ἀπὸ τὴν χώρα τῶν Φιλίππων, ἡ λατρεία τοῦ Ἡρώος Αὐλωνεῖτου ἀναφέρεται καὶ σὲ ἐπιγραφὴ ἀναγλύφου μετὰ παράσταση Ἡρώος ἱππέως, ποὺ βρέθηκε στὴ Νεάπολη τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ ποὺ κατὰ τὸν ἐκδότη τῆς εἶναι πιθανὸ νά μεταφέρθηκε ἀπὸ τὰ θρακικὰ παράλια, βλ. *ILS* 4067: *Heroi Avlonite* | *L. Modiarus Lucifer sacer*. Ἡ λιθολόγησις, ποὺ μαρτυροῦν ἡ διασπορὰ τῶν σχετικῶν ἐπιγραφῶν, θά μπορούσε νά ὀφείλεται στὴν ἐκτεταμένη καταστροφὴ τοῦ ἱεροῦ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 4ου μ.Χ. αἰ., ποὺ διαπίστωσαν οἱ ἀνασκαφὲς καὶ ἀπέδωσαν εἴτε σὲ βαρβαρικὲς ἐπιδρομὲς εἴτε στὴν προσπάθεια τῶν Χριστιανῶν νά ἐξαλείψουν τὰ ἔγγραφα τῆς παλαιότερης καὶ σημαντικῆς γιὰ τὴν περιοχὴ αὐτῆς λατρείας (βλ. Κουκούλη-Χρυσανθάκη καὶ Μαλαμίδου, *AEMΘ* 3 [1989] 560).

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Μετὰ τὴν παράδοση τοῦ ἄρθρου, ἡ συγγραφεὺς ἐπεσήμανε πὼς ἐπὶ τῆς ὀδικῆς ἀρτηρίας ποὺ ἐνώνει τοὺς Φιλίππους μὲ τὴν Καβάλα ὑπάρχει οἰκισμὸς μὲ τὴν ὀνομασία Πολύστυλο, πρώην Μπουλούχτσα ἢ Μπουλούτσκα. Στὴν περιοχὴ ἔχουν βρεθεῖ ἐπιγραφές, γιὰ τὶς ὁποῖες εἰκάζεται πιθανὴ μετακίνησις ἀπὸ ἄλλο σημεῖο τῆς χώρας τῶν Φιλίππων (ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀρχαιολογικὸν χώρον), ἐνῶ τὶς τελευταῖες δεκαετίες ἔχουν ἐπισημανθεῖ καὶ ἀρχαιολογικὰ κατάλοιπα ποὺ ἀποδίδονται σὲ ρωμαϊκὴ ἀγροικία, βλ. Δ. Κ. Σαμσάρης, *Ἱστορικὴ Γεωγραφία τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα* (Θεσσαλονίκη 1976) 83, 190, 194 καὶ γιὰ τὶς ἐπιγραφές, Pilhofer (ὁ.π. σημ. 19) ἀρ. 043-044. Σημειώνεται, μάλιστα, πὼς οἱ δύο λατινικὲς ἐπιγραφὲς τῆς περιοχῆς δημοσιεύθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν Reinach στὸ ἴδιον ἄρθρον μὲ τὶς ἐπιγραφές ἀπὸ τὸ Katzi-Daran (βλ. ὁ.π. [σημ. 1], σελ. 48-49, ἀρ. 5-6), μὲ τὴν ἔνδειξιν πὼς προέρχονταν ἀπὸ τὸ ἐγκαταλελειμμένον μουσουλμανικὸ νεκροταφεῖον στὸ “tchiflik de Bouloutchka”. Ἡ τοπωνυμικὴ συνάφεια μὲ τὴν θέσιν Πολύστυλο, πρώην Μπουλούστρα, τοῦ νομοῦ Ξάνθης εἶναι προφανής· μπορούμε, ἐπομένως, νὰ εἰκάζουμε πὼς ἡ θέσις Katzi-Daran βρισκόταν πλησίον τοῦ πρώτου Πολυστύλου (τοῦ νομοῦ Καβάλας) καὶ πὼς ἡ σύνδεσις μὲ τὸ Πολύστυλο τοῦ νομοῦ Ξάνθης –καί, ἐπομένως, μὲ τὰ ἸΑβδηρα– προέκυψε συνειρμικὰ (εἴτε ἀπὸ τὸν Reinach εἴτε ἀπὸ τὸν Χατζηθωμᾶ) ἐξ αἰτίας τῶν ἀξιολογότερων ἀρχαιολογικῶν καταλοίπων τῆς δεύτερης αὐτῆς θέσεως. Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ ἐνισχύεται ἡ προταθεῖσα καὶ στὸ ἄρθρον σύνδεσις τῶν ἐπιγραφῶν μὲ τοὺς Φιλίππους.